

Arrest

nr. 113 904 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) die op 30 oktober 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2013 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam na een asielaanvraag in Griekenland op 4 mei 2010 volgens zijn verklaringen op 15 juli 2010 toe in België.

1.2. Verzoeker kreeg tussen 1 september 2010 en 13 augustus 2013 een tiental bevelen betekend om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 30 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (...) geboren te (...) op 07.10.1977 , onderdaan van Algerije, alias (...) geboren op (...), alias (...) geboren op (...), alias (...) geboren op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, V. D(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan: gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 08.03.2012 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden; gewone diefstal en bendevoorming, feiten waarvoor hij op 24.09.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (4 maanden effectief).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken
- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 08.03.2012 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en gewone diefstal en bendevoorming, feiten waarvoor hij op 24.09.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (4 maanden effectief), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

- *Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van een belang in hoofde van verzoeker. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt volgens de verwerende partij in het geval bedoeld in 1° van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet wetsartikel niet over een discretionaire bevoegdheid zodat verzoeker, die niet betwist dat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt, geen enkel voordeel kan putten uit zijn beroep.

2.4. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de vereiste voor de rechtsonderhorige om bij zijn vordering blijf te geven van een belang verenigbaar is met het principiële recht op toegang tot de rechter dat voortvloeit uit het EVRM, maar dat dit niet derwijze mag worden toegepast dat de toegang tot de rechter de facto onmogelijk wordt gemaakt (zie G. DEBERSAQUES, “Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges”, in M. VAN DAMME, *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, Die Keure, 2011, 328 p.). Bovendien wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ondanks zijn gebonden bevoegdheid, geen bevel mag afleveren indien dit strijdig zou zijn met de grondrechten uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948). Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift een grief op grond van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd, dient te worden aanvaard dat verzoeker wel degelijk belang kan hebben bij zijn vordering.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RVV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker over de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar Algerije te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden,

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden,

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het ni et aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”

3.2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 oktober 2013 van zijn vrijheid werd beroofd.

3.2.4. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering *prima facie* werd ingesteld buiten de wettelijke termijn van vijf dagen waardoor er geen sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.2.5. De Raad wijst erop dat weliswaar vragen kunnen worden gesteld bij de handelwijze van verzoeker, die tot de vijftiende dag heeft gewacht alvorens zijn vordering in te stellen, maar dat het desondanks aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is te dezen voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwoordt zijn grief als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8,2 EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan mh.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde

doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St., nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-coinLsetat.be> (4 februari 2001); 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner mevrouw A.(...) M.(...) met wie hij nog steeds wenst te huwen en vice versa.

Bij handhaving van de bestreden beslissing zou een onevenredige schade worden toegebracht aan zijn gezinsleven.

Iedereen heeft recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen,

Verzoeker woont al sinds eind 2010 samen met A.(...) M.(...).

Dit werd expliciet bevestigd door de wijkagent op 24.11.2012 (stuk 5) zodat dit - mede gelet op de daaropvolgende huwelijksaanvraag - als waar moet worden aanzien.

Al wordt hem geen huwelijksleven met mevrouw A.(...) M.(...) gegund dan heeft hij conform art. 8 EVRM wel recht op een gezinsleven met mevrouw A.(...) M.(...),

Verzoeker toont aan dat hij een stabiel gezinsleven heeft opgebouwd met mevrouw A.(...) M.(...).

- R.v.St., nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadYSt-consetat.be> (7 januari 2000); AP.M, 1999 (samenvatting), 64;; Rev. dr. Eur., 1999,258, noot, T. Vreemd. 1998,329;

Voor zover, per impossibile zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw A.(...) M.(...).

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het middel is gegrond.”

3.3.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

“Uit art. 8 E.V.R.M, welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Verzoeker toont aan dat hij in België een stabiel gezinsleven heeft opgebouwd,

De handhaving van de bestreden beslissing brengt noodzakelijkerwijze met zich mee dat verzoeker moet terugkeren naar Algerije.

Gelet op het inreisverbod van 8 jaar zal verzoeker geen visum bekomen voor België noch de EU en zullen partijen totaal van elkaar worden gescheiden.

Verweerster zal dan stellen dat partijen in Algerije een gezinsleven kunnen opbouwen.

Doch dit is niet realistisch gezien mevrouw dan alles zal moeten achterlaten en haar job opzeggen en in Algerije als vreemdeling in de werkeloosheid zal terechtkomen met een zeer onzekere toekomst en geen enkele garantie op wettig verblijf.

In die zin is de bestreden beslissing niet in evenredigheid met het nadeel dat verzoeker en mevrouw M.(...) zullen ondervinden wanneer de beslissing daadwerkelijk wordt tenuitvoergelegd.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee geschonden.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn paspoort en een bewijs van ongehuwde staat toe en allerhande documenten die verband houden met zijn relatie met mevr. M. A. (Verzoekschrift bijlagen 3-6).

3.3.3.3. Beide aangevoerde middelen worden door de Raad gezamenlijk behandeld.

3.3.3.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten

afleverde (cfr. RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

3.3.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.3.6. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.3.7. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.3.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Het is in de eerste plaats de taak van verzoeker om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.9. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij sedert eind 2010 samenwoont met mevr. A. M. en dat hij met haar een stabiel gezinsleven heeft opgebouwd. Bepaalde gegevens uit het administratief dossier roepen echter vragen op bij het beweerde stabiele karakter van dit gezinsleven. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de periode van zijn beweerde “*stabiele*” gezinsleven meerdere maanden in de gevangenissen van Antwerpen en Dendermonde vertoefde naar aanleiding van veroordelingen wegens diefstallen. Verzoeker oppert tevens dat hij nog steeds wil huwen met zijn beweerde partner, mevr. A. M. Ter terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoeker dat zij elkaar reeds 2 jaar kennen. Hierbij dient echter te worden aangestipt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in Antwerpen de huwelijksintenties van verzoeker in twijfel trok door, na het advies van het parket te hebben ingewonnen, op 18 februari 2013 de huwelijksvoltrekking te weigeren. Het beroep van verzoeker bij de kortgedingrechter te Antwerpen tegen deze beslissing werd ongegrond verklaard, waarbij de Voorzitter in zijn vonnis van 28 juni 2013 uitdrukkelijk stelt dat verzoeker “*een huwelijk als laatste redmiddel ziet om niet gerepatrieerd te worden en om hier te kunnen blijven*”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de documenten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die betrekking hebben op zijn gezinsleven (foto's en enkele getuigenissen) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. In elk geval zijn deze niet van aard om het doorleefd karakter van het gezinsleven van verzoeker aannemelijk te maken. Verzoeker toont evenmin aan dat hij naar aanleiding van de eerder aan hem verstrekte bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.2) rechtsmiddelen heeft aangewend waarbij hij eveneens zijn ‘stabiele’ gezinsleven had aangevoerd. Voor zover er al sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan dit bezwaarlijk als een hechte gezinsband worden beschouwd.

3.3.3.10. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om uit te maken of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.3.11. Te dezen gaat het duidelijk om een eerste toelating omdat de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf inhoudt. De vraag rijst of de verwijderingsmaatregel die ten aanzien van verzoeker werd genomen en die enerzijds gestoeld is op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en anderzijds op de vaststelling dat hij vatbaar is voor openbare orde-problemen, hetgeen wordt bevestigd door zijn eerdere veroordelingen, opweegt tegen het hierboven geschetste gezinsleven (zie punt 3.3.3.9) waarop hij zich thans beroept.

3.3.3.12. In de eerste plaats betwist verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris over zijn onwettige verblijfssituatie en zijn aanvaringen met justitie. Op dit punt treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen stelt dat de feitelijke elementen die de verwijderingsmaatregel ondersteunen, aan verzoeker zelf te wijten zijn. Omwille van het feit dat verzoeker zelf een verpletterende verantwoordelijkheid draagt voor zijn actuele toestand, bestaat er voor de Belgische overheid geen positieve verplichting om zijn gezinsleven, voor zover dit al voldoende werd aannemelijk gemaakt, te handhaven en te ontwikkelen. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

3.3.3.13. Terloops merkt de Raad op dat, waar verzoeker zijn nadeel koppelt aan het opgelegde inreisverbod van 8 jaar, deze beslissing niet het voorwerp vormt van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Verzoeker heeft geen schending van het gelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoeker zal een procedure ten gronde voeren voor de RvV teneinde zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Uit ervaring is gebleken dat het toch wel noodzakelijk is dat verzoeker in België aanwezig kan blijven met het oog op het voeren van deze procedure.

De praktijk wijst uit dat gerepatrieerden of vreemdelingen die vrijwillig het Bevel opvolgen, om veelal financiële doch ook andere redenen, onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman, waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt

Bovendien bestaat het gevaar dat een vreemdeling die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats (meer) heeft, zich het belang ontzegd ziet om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat verzoeker eerstdaags naar Algerije zal gerepatrieerd worden, waaruit volgt dat het ernstig nadeel niet kan betwist worden.”

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan zijn afwezigheid bij de procedure ten gronde voor de Raad. Het administratief kort geding is echter niet ingesteld om een onwettige feitelijke toestand te bestendigen in afwachting van een uitspraak over het bodemgeschil (RvS 15 december 2005, nr. 152 748). Bijkomend merkt de Raad op dat, ondanks de stelling van verzoeker dat dit toch wel noodzakelijk is, zijn aanwezigheid op het grondgebied hiervoor geenszins vereist is aangezien hij zich voor deze procedure op grond van artikel 39/56, derde lid van de vreemdelingenwet mag laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Het loutere feit dat de contacten met de raadsman bemoeilijkt worden door de repatriëring maakt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit. Het betoog van verzoeker over het gevaar dat het belang zou worden ontzegd aan vreemdelingen die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats heeft is, mist elke grondslag aangezien het volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volstaat om in het kader van de procedure een gekozen woonplaats, desgevallend ten kantore van zijn raadsman, op te geven. Het door verzoeker aangevoerde nadeel werd onvoldoende aannemelijk gemaakt.

3.4.2.3. Waar verzoeker tenslotte beweert dat ingevolge zijn repatriëring het ernstig nadeel niet kan worden betwist, dient te worden opgemerkt dat er in casu geenszins sprake is van een evident nadeel zoals hierboven in punt 3.4.1 werd beschreven.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

F. TAMBORIJN